

for Søarten, thi med fuld Anerkjendelse af, at der ibrigt maa gjøres for denne, hvad der kan gjøres, kan jeg dog ikke ganske lufte Dinene for, at vi i flere Retninger mangle betyggende Bestemmelser om Søarten. Vi have ikke nogen Lov om usødygtige Skibe. Jeg tror just ikke, at der i nogen særlig høj Grad er Trang til den her i Landet, men i og for sig vilde det være ønskeligt at faae den. Der er en anden Mangel, jeg anser for vigtigere, og det er, at vi ikke have sikre Regler for Belastning og Bestuvning af Skibe. Jeg sigter ikke herved Nogen for, at der sker Misbrug, men man ser dog f. Ex., hvorledes Trælast-Skibene overlastedes, og der er andre Ting af lignende Art, saaledes er det f. Ex. ikke ubekjendt, hvorledes kornlastede Skibe undertiden gaa til Grunde, fordi Lasten forstyrrer sig i Rummet. Jeg tror derfor nok, man tør sige, at Søarten bør bære Forsikringspræmien ogsaa for Mandstabet, og jeg siger det saa meget mere under Hensyn til den Indretning, vi have i Søforsikring for Skibe paa Skibet; den er saa fuldkommen og lætter Reberierne i Stand til til det Yderste at erholde Dækning for ethvert Tab, at den ikke indeholder nogen særlig Opmuntring til Forsigtighed under Seiladsen. Derfor tror jeg, at man maa ønske at komme til Bestemmelser, efter hvilke der for Søfolk kan blive betinget en Risikopræmie for Fare. — Medens jeg nævner Søfolkene, maa det være mig tilladt at sige overfor det 10de kongevalgte Medlem (Gooz), at med Hensyn til Søfolkene vilde dog Sygeforsikring som Betingelse for Forsikring for Ulykkestilfælde aldrig passe. Det ærede Medlem vil sikkert erindre Bestemmelserne i Loven af 23de Februar 1866 om Søfolks Afgang til Helbredelsesmidler overfor Reberierne. Sygeforsikring vil heller ikke i nogen videre Grad passe overfor Dynder og Lærlinge, men slet ikke paa Søfolk, dem maatte man undtage, hvis man kom til noget Saadant.

Jeg kan meget godt forstaa, at der kan og maa opstaa Tvivl, om den Vej, man er gaaet ved dette Lovforslag, er den rigtige. Det vil være i høj Grad nyttigt og ønskeligt, at denne Sag bliver behandlet baade indenfor Rigsdagen og udenfor den, for at Ansuelserne kunne komme til at klare sig. Jeg har dog den Fornemmelse, at det ikke saa meget er Arbejdsgiverne og Næringerne, der staa mod dette Lovforslag, det er snarere dem, der af juridiske og forsikringstekniske Grunde ikke kunne forsones sig med det Princip, der er lagt til Grund for Forslaget. Jeg nævner blot dette som en Betragtning,

der ogsaa kan have sin Berettigelse; jeg ønsker i høj Grad, at Sagen bliver forhandlet, og at Standpunkterne blive analyserede. Jeg tror, at det Standpunkt, som Regjeringsens Forslag har indtaget, er rigtigt og i dybere Forstand berettiget, og retfærdigt, og jeg tror ogsaa, at naar man fastholder Grundlaget, vil man i det Væsentlige nu eller senere komme til at billige Lovforslagets Udvikling i den Retning, som er foreslået i de foreliggende Paragrafer.

Gooz: Den høitærede Indenrigsminister kom i sit Foredrag ind paa saa mange Spørgsmaal vedrørende denne Sag, at jeg ikke vilde betragte det rigtigt, om jeg ved denne Behandling vilde optage en Diskussion paa alle de Punkter, hvor jeg kunde have Et og Andet at bemærke til den ærede Ministers Forklaring af Lovforslaget. Det vilde jo ogsaa for en stor Del blive en afademisk Diskussion, og om der end er forskellige Udgangspunkter og forskellige Synspunkter, hvorunder man kan mene, at Forslaget skal ses, er dog Hovedspørgsmaalet, om man kan komme overens om Resultater med Hensyn til Forslagets Indhold. Kan man det, er det temmeligt ligegyldigt, af hvilke Grunde man kommer til Resultatet; der stemmes ikke over Motiver. Jeg tror imidlertid nok, at den høitærede Minister har Ret i, hvad han bemærkede i Slutningen af sit Foredrag, at der er adskillig Tvivl om Berettigelsen af det Synspunkt, hvorpaa dette Lovforslag hviler, men jeg tror ganske sikkert ikke — der mener jeg, at den høitærede Minister ser feil — at det særlig skulde være i juridiske eller forsikringstekniske Kredse; jeg tror, at der ogsaa fra Arbejdsgivernes Side vil blive og er reist Tvivl om Synspunktets Berettigelse, og denne Tvivl kan det være rigtigt at tage Hensyn til, naturligvis kun saa meget, som Retfærdigheden tilligger og ikke mere. I Øvrigt er det ikke paa nogen Maade min Mening at ville udtale, at jeg er uenig i Al, hvad den høitærede Minister bemærkede. Tværtimod er der jo grumme meget, om hvilket Enhver, antager jeg, vil være enig med ham, meget som ikke godt kan betragtes og opfattes anderledes, end saaledes som den ærede Minister nu gjorde det. Det, som jeg særlig vilde ønske at præcisere, er nogle meget faa Sætninger, hvis Erkjendelse jeg mener muligvis kunde bidrage til at faae et Udbytte af Lovforslaget, hvilket, som sagt, jo er Hovedsagen. Det er mig klart, at den ærede Minister — jeg siger ikke Lovforslaget, men den ærede Minister — staaer paa et Standpunkt, om hvis Berettigelse jeg nærer megen Tvivl,